דבר מלך

האירה פניך על עבדך

פנחס - מטו"מ
שנת תשפ"ג

לרגל הארת הנשמה של
מבקשי ה' באורו הבהיר
של רבינו הקדוש
רבי נחמן מברסלב ז"ע

יוצא לאור ע"י
אין מלך ברעטס א פריץ
מעדכת ברסלב

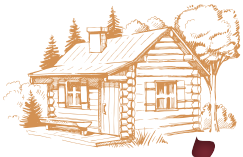

ד' חבורה אין טולטשין

הזדמנות לבטא את רחשי לבי ורגשותיי

רוח ערב קלילה קידמה את פניו של **ר' זעליג קיבליטש'ער** עת נכנס לשערי עיירת 'טולטשין', גלגלי עגלתו מכירים זה מכבר את שבילי העפר המובילים אל עבר בית המדרש, הלא מידי כמה חדשים עושה הוא את דרכו מ'קיבליטש' מקום מושבו להתחבר עם האי חבורתא קדישתא אנ"ש דיירי 'טולטשין', להתעלס באהבים בשיחת חברים מרוממת, בדברי חיזוק והתעוררות הנאמרים בחן של אמת.

בנסיעה זו אף צירף ר' זעליג את בנו הצעיר הבחור נחמן, להראות לפניו ולהטעימו נועם העבודה וטוב דרכיה ונתיבותיה, למען ישאב אל קרבו מלוא חפניים רוח דקדושה דנשיב בין אנשי צדיק האמת.

בצעדים נמרצים יורדים ר' זעליג קיבליטש'ער ובנו מקרון העגלה ונכנסים לחצר ביהמ"ד ומשם פונים בדיצה אל עבר פתח בית המדרש, ביראת הכבוד פותח ר' זעליג את דלת העץ הכבידה ונכנס בקידה ובנו אחריו, מנורת הנחושת המשתלשלת מתקרת ביהמ"ד מפיצה אור נוגה מסביב המאיר בזיו אורה את פני בני החבורה המסובים סביב השולחן בצד דרום, עסוקים הם בשיחת חברים עמוקה אודות ימי 'בין המצרים' במשנת רביה"ק, כאשר קול נועם שיחתם מגיע עד לפתח ביהמ"ד.

בני החבורה קיבלו את פני האורחים בסבר פנים יפות, מזגו לפניהם מים חיים להרווות צמאונם ולהשיב נפשם מטירחא דאורחא, ולכבודם חזר **ר' יוסקע-שניידער** את מה ששחו עד עכשיו:

הנה אחד מהחברים תינה את צערו על כך שהגם שמקיים ההלכה לקום בחצות הלילה ולקונן על חורבן הבית, מ"מ אינו מרגיש בזה שום חיות, מרגיש הוא רחוק ומנותק כ"כ מגדולתו וקדושתו של בית המקדש, בכדי שירגיש ויתאבל על חסרונו, ותוהה הוא **האם כל ענין אבילות על ביהמ"ק שייך רק לבני עליה ובעלי מדריגה** שזכו להשגה כלשהו בקדושת הבית המקדש ומרגישים את חסרונו?

הבחור נחמן אשר זה עתה הצטרף לחבורה מתגבר על הבושה האופפת אותו ושואל בשופי: ברשותכם אוסיף לשאול מה שמעיק על לבי, הלא ידוע מאמר הכתוב 'תחת אשר לא עבדת את השם בשמחה' שיש לקיים המצוות בשמחה, זאת ועוד הפליגו חז"ל ובספה"ק במעלת השמחה תמיד ועל סילוק השראת השכינה ע"י העצבות, וא"כ היתכן כדבר הזה שבחודש אב מוכרחים להתעצב?

ר' אייזיק למדן פונה אליו בנעימות ואומר: יפה שאלת! ורצוני שנתייחס בתחילה לשאלתך. כי הנה רביה"ק מגלה שהבכיה על החורבן הוא לא על דבר שחלף ואיננו, כי אזי הוא צער של ייאוש ועצבון רוח, ובוודאי לא תקנו חז"ל לבכות על זאת, אלא האמת הוא שבכיה והצער היא מרירות ושברון לב מתוך תקוה ורצון פנימי, **בכיה שיש בה מן הצפיה והכיסופין שיחיש ה' פדות עמו**, להתגעגע ולכסוף מתי יוציאנו ה' מהגלות המר ויאר פניו אלינו (ליקוטי הלכות ביצה ה' אות ב).

ר' בערל-דיין מביא סימוכין לזה מחז"ל ופוסקים: אכן לכן אמרו חז"ל ומבואר בשו"ע (או"ח סי' תקנ"ט סעיף ד') שיום תשעה באב איקרי "מועד" ואין נופלין על אפיים ביום זה, כי עצם זה שתקנו לנו צער ובכיה הוא סימן ברור שלא אבדה תקוותינו, **ולולי הביטחון הגמור בתקווה הנצחית, לא היה מקום כלל לאבלות ובכיה!** נמצינו למדים שבוודאי אין כאן ענין של עצבות וייאוש חלילה, אלא הבכיה הוא של תקוה וצפיה לישועה, ואשר על כן בסיום אמירת "תיקון חצות" אומרים פסוקי נחמה, כי יש תקוה לאחריתינו, ויש לשמוח על עצם הגילוי שלא אפסה התקוה ובמהרה ישוב לגאלנו (ביאור הליקוטים תורה יב).

נהרה דנייחא מתפשטת על פני בני החבורה להשכיל על דבר אמת שכל ענין הצער והבכיה הוא בחדא מחתא בתקווה ונחמה.

אמנם **שמערל-תמים** מכריז תיכף: עדיין לא הבנו איך יוכל כל אחד לבכות ולהתאונן על חורבן בית מקדשנו בשעה שאנו רחוקים כל כך מהבנת והשגת החסרון שחסרנו בחורבנו.

אכן אף את זה קיבלנו מרביה"ק את הדרך אשר נלך בה - מטעים **ר' יוסקע-שניידער** - כי הרי אמרו חז"ל כל מי שלא נברא ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו, וזאת מפני שעוונותיו גרמו שלא יבנה ביהמ"ק ונחשב כאילו נחרב עתה, ובכן אין אנו אומרים תיקון חצות וקינות על העבר, אנו מבכים את ההוה, כל אחד מתאבל ובוכה על מצבו הפרטי, על צרותיו בגוף ונפש, על ריחוקו מהשי"ת, על כשלונותיו וקשייו בתורה ועבודת ה', **על רצונותיו שעדיין לא הצליח לממש, על כל העיתים והמצבים אשר הקרירות והכבידות נופלים עליו וגוזלים הימנו את החיות והשמחה**, שכל זה נמשך מחורבן בית קדשינו ותפארתנו (ליקו"מ תנינא קא).

ר' חצק'ל שמש מתערב ומוסיף: רבינו אמר פעם לאחד מאנשיו שבעת שהוא אומר בתיקון חצות את הפיוט **"על היכלי אבכה יומם ולילה"** יכוין על היכלו הפרטי, על הבית המקדש שלו החרוב, שיבכה ויאמר **"איכה נחרב האולם ונהרס יסוד העולם"** על מוחו שהוא בבחינת בית המקדש - מקום השראת השכינה, שהרי כל אחד מישראל הוא חלק אלוק ממעל, הוא חלק מהבריאה, ואם חרב חלק זה הרי זה חורבן בכל שלימות הבריאה, בכל הקומה שלימה.

ממש כך - מתלהב **ר' יוסקע-שניידער** ומבאר בטוב טעם ודעת - כאשר האדם מוצא את עצמו בתוך האבלות על חורבן ביהמ"ק, אז הוא נאנח ומתמרמר על מצבו הפרטי מפנימיות לבבו באמרו "ראה כמה רחוק אנכי, איה איפוא אני, איה קדושתי, איה נפשי רוחי ונשמתי, מה יהיה בתכליתי..." ועוד כהנה דיבורים של צפיה והשתוקקות להחיות בנין נפשו, אז האדם "חי" את הקינות, וממש מחיה את עצמו, **הנה יש לי הזדמנות להוציא מן הכוח אל הפועל את שברון לבי ולבטא את רחשי לבי ורגשותיי...** הרי אנו רואים בעולם איך אשר כל אשר לאיש יתן בעד נפשו למצוא את הדרך להוציא ולבטא את אשר חתום וסתום בלבו, והנה הכין לנו השי"ת את המקום והזמן לבטא ולהוציא ולהביא לפני השי"ת את עמוקי צפונות לבנו.

ר' זעליג קיבליטש'ער מרחיב את העניין ומוסיף: עתה מובן על נכון ומתיישב על הדעת מה שמובא על מורינו הרה"ק רבי נתן זי"ע שאמר, שאינו יכול לקרר את לבו [היינו להתנחם] רק בתשעה באב ובימי בין המצרים באמירת הקינות, וכן בכל ימות השנה בתיקון חצות, **כי לכל הפחות אנו יכולים לבכות על החורבן** [בית המוחין בכלליות ובפרטיות] **מה שאיננו כמו שצריכין להיות** (ביאור הליקוטים תורה יב תנינא).

ר' אייזיק-למדן פותח ספר 'ליקוטי הלכות' מדפדף להלכות ערב הלכה ג' (אות כח) ואומר: שוב גם כאן אין הכוונה לבכיה של ייאוש ועצבות על מצבו, אלא הבכיה הוא ברצון וגעגועים שאנו משתוקקים ברצון חזק להתקרב ולשוב אליו ית', וכמו שכותב רבי נתן בלשונו הזהב: **"כי עיקר הבכיה של ישראל צריכה להיות כמו תינוק הבוכה מגודל הגעגועים שיש לו לאביו** כמו ששמעתי מרבינו זכרונו לברכה".

אף כאן מציין **ר' בער'ל-דיין** לדברי האחרונים שכתבו על דברי המחבר (סימן א' סעיף ג') שראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג על חורבן בית המקדש, **אמנם התורה והתפילה צריך להיות בשמחה**, הרי שאין הקינות על חורבן ביהמ"ק סותרים את השמחה בעבודת ה', כי הבכיה הוא בכיסופים וגעגועים בתקוה ונחמה. (וע"ע ספה"ק עבודת ישראל, פרשת מסעי)

בני החבורה קמו איש איש ממקומו ברגשי קודש בהבנה חדשה על ענין אבילות על חורבן ביהמ"ק, כאשר כל אחד כוסף וממשתוקק למצוא את עצמו ולבכות מר מצבו בכיסופים וגעגועים בתוך הקינות ותיקון חצות, מתוך תקווה עזה ונחמה חזקה על פדות נפשו וגאולתו וגאולת הכלל במהרה.

הבחור נחמן מסרב לעזוב את מקומו, הוא הרגיש בשעה האחרונה כמי ששוהה במחיצה עילאה שלא בעלמא הדין! שעה של התרוממות הנפש! שעה של קורת רוח בליבון דרכי עבודה בתמימות ופשיטות! שעה של נועם במלוא מובן המילה!

הוא מסכם בדעתו לאמר: עתה אני מבין למה תמיד חוזר אבי מהחבורה בטולטשין בעיניים בורקות ומפיקים אורה!

בצילו חמדתי

מבקשי השם שמצאו מנוח בצל רבינו הקדוש

הר"ר אברהם שמחה האלד הי"ו - קרית יואל

ריקודי שמחה על הר הארבל בעיצומו של לילה גשום וסוער

עבודות ושאיפות בימי הילדות והכחרות

גדלתי וחונכתי בעיר ואם בישראל וויליאמסבורג כבן למשפחה המשתייכת ל'חסידי סאטמאר', כבר בימי נעורי כאשר שמעתי וקראתי סיפורי צדיקים על גדולתם ותוקף קדושתם, הייתי שואף ומשתוקק מאוד להידמות אליהם, חשבתי לתומי שאם הם יכלו להגיע למעלות רמות כאלו למה יגרע חלקי, נסיתי לעשות כדוגמת עבודתם כדי להשיג השלימות הנרצה, זכורני כד הוינא טליא כבן שמונה שנים הייתי קם בשעה ארבע לפנות בוקר, ואבי ציווני לשוב לישון כי עדיין לא עלה השחר... תקופה אחת הייתי מולח את הלחם והחמאה בכמות גדולה של מלח שלא ארגיש טעם במאכל, ותקופה אחרת קיבלתי על עצמי תענית דיבור, כמו"כ שמתי סביב למיטתי פתקים שנכתב עליהם 'תגבר כארי לעבודת הבורא' ו'שויתי ה' לנגדי תמיד', וכן על זה הדרך 'האב איך געריסן פון זיך' ועשיתי פעולות כדי שגם אני אזכה להעפיל במעלה ההר כמו כל הצדיקים ששמעתי וקראתי עליהם.

כל זה היה עדיין בהיותי ילד קודם גיל בר מצוה, וכך גם כאשר נכנסתי לנועם עול תורה ומצוות תשוקתי התגברה, לא נתתי מנוח לנפשי, עבדתי על עצמי לכוון בתפילה בכל היכולת ולא להסיח דעת מהתפילין לרגע אחד, למדתי ברציפות סדרים שלמים, וסיימתי כל סדר מועד עד שיעור ד' בישיבה קטנה, הכלל הוא שהיה לי התעוררות רבתי, אך היות שלא היה לי את ההתחזקות הראוי נפלתי הרבה פעמים וחשבתי בצער: 'למה רק הם זכו לעבוד את ה' בכזה שלימות ואני לא... גם אני חפץ ומשתוקק לזכות לזה...'

והאמת אודה ואבוש כי זה היה במטרה רק להגיע ליעד במהירות בלי כלים הראוים, וכדאמרי אינשי שהיום אפשר לעשות הכל במהירות, לנסוע לחו"ל בשעות בודדות ולדבר איש אל רעהו חיש מהרה מריחוק מקום, לא כבימים ימימה שהיו צריכים לשלוח מכתבים שארך כמה שבועות, כמו"כ היום מעפילים למדריגות במהירות ולעומת זה מתייאשים במהירות...

כך הגיע המצב שכל יום היה "סיפור חדש", עמדתי ליד ארון ספרי הקודש ולפני נצבו ספרי החסידות לדורותיהם וספרי המוסר למיניהם, הבטתי עליהם בתשוקה וחשק ורצון להתחיל עם משהו, אך לא ידעתי מאין ומהיכן להתחיל, פעם נסיתי ספר זה ופעם ספר אחר, פעם התקשרות לצדיק זה ושוב לצדיק אחר, לפעמים הלכתי על "לומדות" ולפעמים על דרכי העבודה עפ"י "חסידות", חיפשתי את האושר ואת הסיפוק מכל צד וכיוון, עד שכולם ידעו שהנה "אברהם שמחה" התחיל עוד משהו חדש, ובסוף היום כבר יפול מזה... בקיצור היה לי מכל העניין הזה בזיונות קשים, וזכורני על פעם אחת שהחזתי מעמד זמן "ארוך" מבחינתי - שלש שבועות! וזה היה מעל לדרך הטבע! אך אח"כ נפלתי גם מזה כמובן, ועד עכשיו צרוב בעצמי הבזיונות שהיו מנת חלקי אז...

ובכן מרוב עליות וירידות הגעתי למצב של הרגשה שהשי"ת דוחה אותי ואינו חפץ בעבודתי, הרי נסיתי פעמים רבות כל כך ותמיד נפלתי ולא החזקתי מעמד, וכשהייתי במצב של ירידה ניחמתי את עצמי שכביכול אין השי"ת יכול לבוא בטרוניא עלי, שהרי עשיתי כל שביכלתי להתעלות ואיני אשם בזה...

היתכן ירידות ועליות בעבודת ה'

ואליבא דאמת כבר אז הקרה ה' לפני לעיין בספרי רבנו, היה זה בשיעור ג' ישיבה קטנה "שערי אפרים" בעיר מאנסי, כאשר מצאתי בבית המדרש הגדול סאטמאר ספה"ק "שבחי הר"ן", היות שהתעיינתי רבות בתולדותיהם של צדיקים, התיישבתי עם קאווע לפני התפילה והתחלתי לעיין בו, ראיתי שם הענין של ירידה תכלית העליה ושהוא הדרך בעבודת ה', וחשבתי לעצמי הרי מעולם לא שמעתי כזאת שחלק מעבודת ה' הוא שיש ירידות ועליות, אני ידעתי תמיד ש"עובד השם" היינו שהוא תמיד בעליה ואינו נופל, והנה אני רואה דברים כאלו, מיד אמרתי: **זה אכן החסרון הגדול של ברסלב, שאוחזים שהירידה הוא חלק מהעבודה, מי שמע כזאת ומי ראה כאלה...**

והגם שבאמת מובא ענין זה בהרבה ספרי חסידות, אך רביה"ק מדבר לא רק אל הדעת של האדם שידע בידיעה הענין הזה, אלא כל דברי רביה"ק הם דיבורים החודרים חדרי לב, ולכן או שחולקים עליהם ומבטלים אותם או שמקבלים אותם ומתנהגים על פיהם, ואכן הדיבורים שראיתי אז בספה"ק שבחי הר"ן נחרטו על לוח ליבי, עד שהייתי מוכרח לתרץ שאדרבה זה אכן החסרון של ברסלב...

חיפוש הדרך אצל הצדיקים החיים אתנו

אך בכל זאת לא ידעה נפשי מנוח, כן רציתי שיגדל ממני משהו... התחלתי לחפש צדיקים אשר על ידם אזכה להיכנס לשערי עבודת ה', לא הרשיתי לעצמי להאמין שכל בנן של קדושים יש להאמין בו רק מפני שהוא בן ונכד של צדיק וקדוש, חיפשתי אחר אדם כזה שאף אם יהיה איש פשוט בבית המדרש הייתי רואה בו צדקות ופרישות.

בתחילה הסתובבתי רבות אצל **הרה"צ רבי מרדכי שטיינער שליט"א** ממאנסי מגדולי תלמידי הרה"ק מסאטמאר זי"ע, שהוא עובד ה' מופלג ומיחידי סגולה בדורינו בפרט בעבודה שבלב זו תפילה, הייתי אצלו הרבה פעמים בעת רעוא דרעוין שהיה בהתרוממות הרוח מופלא והיה בוכה בדמעות שליש על פירצות הדור ועל הכלים המשחיתים, ומה גדלה התפעלותי לראותו בתפילת ערבית במוצאי שב"ק - אחר כל עבודתו בסעודה שלישית - איך שאמר במתינות ובהתלהבות "הוא יפתח לבנו בתורתו וישם בלבנו אהבתו ויראתו", אבל למעשה ידעתי שאני רחוק מזה אלפי פרסאות ואיני יודע הדרך להגיע לדרגתו.

בצל צדיקי הדור בארץ הקודש

כך עברתי שנות הישיבה קטנה ועליתי לישיבה גדולה, בשיעור ב' החלטתי לנסוע ללמוד בארץ הקודש, אחת הסיבות העיקריות לכך היה לחפש בארה"ק צדיק אשר אוכל להסתופף בצילו ולקבל דרך בעבודה ושלימות נפשי.

תיכף בבואי בשערי ארץ הקודש שמתי פעמי לשכונת בית וגן בירושלים אל עבר ביתו נאוה קודש של **כ"ק אדמו"ר מאמשינוב שליט"א**, אשר שגב גדולת קדושתו ועבודתו בקודש מפורסם בכל קצוי תבל ומלואה, כהכנה דרבה למדתי וקראתי הרבה על הצדיקים לבית אמשינוב ה"ה הרה"ק ר' ישראל יצחק מוואַרקא; הרה"ק ר' יעקב דוד מאמשינוב; הרה"ק ר' מנחם מאמשינוב וכל הצדיקים מזגע קודש זה זכותם יגן עלינו [- ודרך אגב יש בנותן טעם לציין חידוש מופלא המובא בספר תולדותיו של הרה"ק ר' איציק'ל ווארקער שכאשר יצא לאור עולם הספה"ק ליקוטי מוהר"ן הוא יצא לקראתו לבוש בבגדי שבת להראות חביבותו הגדולה.]

עוברי אורח הראו לי היכן גר האדמו"ר שליט"א והפטירו שאי אפשר ככה ליכנס אל הרבי ללא תיאום מראש, אמנם אני עליתי ודפקתי על דלת ביתו, כשנפתחה הדלת הסבירו לי באי ביתו שכדי להיכנס אל הקודש פנימה צריכים מתחילה לכתוב את השאלה עם מספר טלפון, ולהיות מוכן ומזומן בכל שעות היממה לקבל מענה ורשות להיכנס אל הקודש, וזה יכול לימשך זמן כביר.

נשארתי לעמוד בחוץ ובכיתי בכיות נוראות מאין הפוגות, בשביל זה באתי עד לכאן? הרי קויתי בכל מאודי שמכאן תמצח ישועתי... והלכתי משם בפחי נפש ממש...

אך לא אמרתי נואש, הלכתי לחזות עבודת קדשו בעת עריכת שולחנו הטהור בזמנים שונים ויומי דהילולא, נדחפתי בכל עוז בנסיון לשמוע קולו בקודש בעת אמירת התורה וללמוד ממנו אורחות חיים לשלימות נפשי הצמאה לדבר ה' ולעבודתו.

אחר תקופת מה הלכתי להסתופף בצל אדמור"י בית לעלוב, למדתי וקראתי ממעשיהם ותולדותיהם של הצדיקים לבית לעלוב, וקראתי הרבה על הרה"ק רבי משה מרדכי זי"ע, התחלתי לשהות הרבה בצל בניו **כ"ק אדמו"ר מהרי"ד מלעלוב שליט"א וכ"ק אדמו"ר מלעלוב-ניקלשבורג שליט"א**, הלכתי לעריכת שולחנם הטהור בכל ליל שב"ק, ואף המתנתי שעות ארוכות עד לכניסתו של האדמו"ר מניקלשבורג שליט"א לפנות בוקר, ובמוצש"ק העליתי על הכתב את הדיבורים והשיחות שזכיתי לשמוע מפיהם, ואף הייתי עד פעם אחת לרוח הקודש שהופיעה בבית מדרשם.

אולם אף שבשעת מעשה ששהיתי בצילם אכן הייתי בהתרוממות הנפש ובהתעלות, אמנם בשאר ימות החול לא הרגשתי השפעה על כל מהלך חיי, נשארתי על עמדי מימים ימימה ללא שינוי, עדיין לא מצאתי דרך ונתיב לנפשי השוקקה, ואדרבה, ככל שהרביתי לשהות בקרבת צדיקים ואנשים מורמים מעם ולחזות בעבודתם הנעלה, כך הרגשתי כמה אני רחוק באמת מזה ואיני יודע איך להשיג ולהגיע לדרגתם.

הכלל העולה שהלכתי אז לכל רבי שהיה סברא שיכול להיות שאמצא שם מזור ותרופה, נסיתי גם ללמוד ולהתעמק **בספרי חב"ד**, למדתי חלק גדול מספה"ק 'דרך מצוותיך' להרה"ק הצמח צדק זי"ע, והתענגתי על דבריהם, אך לא הרגשתי שייכות אלי לעובדא ולמעשה בחיי היום יום.

דרך עבודה של יראת העונש ודקדוק הלכה

היה תקופה שחייתי עם יראת העונש באופן מחריד, למדתי אז ספה"ק "**שבט מוסר**" ומרוב ש"חייתי" את דבריו על הדין וחשבון שצריך לתת על כל מעשה דיבור ומחשבה שלא כהוגן, ועל הגיהנום ועונשים המרים על עוברי רצונו ית', רציתי כמעט להפיל את עצמי מהגג... כי הרי רצוני חזק כ"כ לעשות רצון קוני באמת בשלימות, אך איני מצליח בשום אופן, ממילא מצאתי את עצמי מיואש לגמרי...

שוב היה לי תקופה ארוכה בה הייתי "מדקדק בהלכה" בכל מאודי, לדוגמא היה לי ממש דקדוקי הלכה באמירת תהלים בחיתוך הלשון כל תיבה ותיבה, היום מכנים זאת בשם OCD אבל רבינו קורא לזה חומרות יתירות, הפסיכולגים הרחוקים מן האמת מלבישים זאת כאילו הוא בעיה גשמית גרידא, אך בעצם מקורו נובע מיראת שמים, האדם מחפש שלימות בנפשו ותכלית הנצחי, אך אין לו את הכלים הראוים לקבלו כראוי במידה ובמשרה, הייתי חוזר על תיבות ותפילות פעמים אין מספר כך שכמעט ירדתי מדעתי...

ובכן לאור כל האמור שלא היה אצלי דרך הממוצע ללמוד ולהתפלל כרגיל כאדם מן השורה, אלא רציתי רק להגיע לשלימות ולדרגת צדיק וקדוש, אזי כעבור שנים אחדות מצאתי את עצמי כאיש נדהם התלוי בין שמים לארץ ללא ידיעה להיכן ולאין פניו מועדות...

שמחה וחיות בשכירת מניעות

בכל אותו הזמן תוך כדי החיפוש והביקוש הייתי פוקד הרבה את קברי קדמונינו קדושים אשר בארץ הקודש המה, קברי תנאים ואמוראים ראשונים ואחרונים, שמתי לעצמי מטרה להגיע לכל קבר של צדיק בארץ הקודש, היה לי חוברת והייתי עושה √ על כל ציון של צדיק שכבר פקדתי, ולמעשה בסוף הגעתי לכ-130 קברי צדיקים ברחבי ארץ הקודש!

פעם אחת נסעתי לקברי צדיקים עם חברי בישיבה, ר' נחמיה בירענהאק הי"ו, שהיה אז בחור וכבר היה מקורב לברסלב, רצוני היה עז מאוד להגיע אל אזור "ארבל" שבגליל שהרמב"ן מעיד ששם קבורה דינה בת יעקב, ויש מקורות קדומים ששם גם מנוחת שלושה משבטי י-ה ראובן שמעון ולוי, וזה זמן כביר שרציתי להגיע לשם.

יצאנו לדרך לעת ערב, והנה כשהגענו וירדנו ללכת כברת דרך אל עבר המקומות הקדושים התחיל לפתע לרדת גשמי ברכה מן השמים, ובמקומות הללו אי אפשר ללכת כאשר

יורד גשם, כי הכל נעשה גושי בוץ וכו׳, מתחילה הלכנו לציון רבי מאיר בעל הנס ואח״כ לציון רב כהנא ורבי אמי או רבי אסי - יש דעות חלוקות מי קבור שם - אני אמרתי שהדבר בלתי אפשרי במצב הזה של גשמים ללכת ולטבוע בבוץ ולכלוך וכו׳, אמנם הוא ענה לעומתי שאדרבה **צריך לשבור את המניעות וכן ללכת!** הסתכלתי עליו כעל מי שנפל מהירח, מה זה לשבור מניעות, הרי ישנם עוד קברי צדיקים ולמה צריך דווקא ללכת לשם, אך הלה עמד על דעתו באמרו: **לא! כאן יש מניעות וזה סיבה לשברם ודווקא כן ללכת!** נכנעתי, יצאנו מהרכב והתחלנו ללכת, תיכף ומיד נדבק הבוץ בנעלינו וכמעט שלא יכלתי לזוז וללכת הלאה.. התחננתי אליו לחזור, אך הוא התעקש שמוטל עלינו לשבור את המניעות ויהי מה.

אחר הליכה יגיעה הגענו, הוא היה מלא שמחה ששבר את המניעות, והתחלנו לרקוד בשמחה ניגוני ברסלב ׳מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד׳ ו׳רבינו שאג בקול גדול אין שום יאוש בעולם כלל׳ וכן הלאה, ורק אז אמרתי לעצמי, **הנה כי כן - יש לבחור הזה משהו! עפעס טוט זיך דא! יש לו משהו שחסר לי...**

נסענו הלאה לעבר אזור ״ארבל״ כפי שסיכמנו מתחילת הדרך, קינו לה׳ והתפללנו שהגשם ייפסק עד שנגיע לשם, כמובן שהוא התפלל בנוסח של ברסלב בהרגשה שה׳ שומע לכל תיבה ותיבה שמוציא מפיו כדבר איש רעהו, ובודאי ישמע ה׳ לתפילתנו, אז ראיתי את שני הצדדים העולים בקנה אחד אצל ברסלב׳ר חסיד, מצד אחד הרוגע והשלוה לסמוך עליו יתברך בהחלט, ומאידך גיסא הכיסופים והתשוקה לזכות לחטוף הטוב תמיד בכל מצב... ואכן כאשר הגענו לשם הפסיק הגשם לירד ומטר לא ניתך ארצה, אחרי מאמץ כזה היינו מלא שמחה על שזכינו להגיע לשם.

בדרך חזרה חשבתי לעצמי: הנה עתה ראיתי אצל חברי דבר שלא ראיתי עד עכשיו, החיות והשמחה לשבור מניעות וכל האופן הנלוה לזה, אלך ואבדוק מה טיבה האמיתי של ״ברסלב״... עד אז חשבתי ש״ברסלב״ מסתכם בכמה אנשים פוחזים וקלי דעת ומשוגעים, אבל הנה עתה פגשתי וראיתי איש בר דעת אשר שואב חיות ואורחות חיים מ״ברסלב״...

הנסיון האחרון למצוא דרך ותרופה לנפשי

הרגשתי אז מן הרגשה שזו ההזדמנות האחרונה בשבילי לנסות לחפש מזור לנפשי, התפללתי בליבי להשי״ת שיעזור לי לדעת האמת אם יש בזה להחיות אותי, כי אם גם עתה לא אמצא מרגוע לנפשי אני עוזב לגמרי את החיפוש והביקוש, ואודה על האמת שלא שמתי הרבה תקווה שאכן זה יהיה המקום שחיפשתי כל השנים.

חסדי ה׳ גברו עלי ובהשגחה פרטית מיוחדת מצאתי ספה״ק ׳שיחות הר״ן׳, הצצתי ונפגעתי... ראיתי שם דיבורים שלא שמעתי מעולם, האמת אומר שפחדתי נוראות שלא ׳יתפסו׳ אותי לומד ספרי ברסלב, על כן הלכתי בשופי והשקט לבית מדרש קטן של ברסלב - שכמעט ואין נכנסים לשם אנשים - ולמדתי שם בספרי רבינו.

מצאתי את שאהבה נפשי

מה אומר ומה אדבר, הרגשתי אז הרגשה עילאה שהנה מצאתי את שאהבה נפשי! זאת חיפשתי כל השנים! מאותו יום ישבתי שם שעות על גבי שעות ולמדתי ספרי רבינו, ליקוטי מוהר״ן; שיחות הר״ן; ליקוטי הלכות; ואם כי אכן לא הבנתי הכל על בוריו, אך הרגשתי בדיבורים הללו אור מופלא ודרך כבושה וסלולה! **בפרט בספה״ק ׳שיחות הר״ן׳ שחזרתי עליו כמה פעמים וזה היה ממש הרבי שלי ללמדנו אורחות חיים ודרך בעבודת ה׳.**

כמובן שלא יכולתי לשתף שום אדם בזה, פחדתי מאוד מה יגיבו הורי על זאת, למעשה במשך כשלשת רבעי שנה הלכתי בזה ביני לבין עצמי, גם מצד הפחד וגם כי רציתי לחקור את הענין לבד, לראות ולהשכיל על דבר אמת האם אכן יש כאן מה שלא מצאתי במקומות אחרים...

באותו תקופה התארגנו בחבורת ׳אור הצדיק׳ - קבוצת בחורי חו״ל הלומדים בארה״ק לערוך יחד שבת התאחדות והצטרפתי אליהם, וכך בפעם הראשונה פגשתי באנ״ש חסידי ברסלב.

פעם הראשונה בציון רביה״ק

יאמר לזכותו של ידידי האברך היקר ר׳ נתנאל פיש הי״ו שבאותו זמן חורף לקח אותי לפקוד את ציונו הקדוש של רביה״ק באומאן בהשקט ובטח בלא ידיעת שום אדם בלעדנו, ועל אף שהלכתי אז עדיין עם חכמות ולא עם אמונה, וכל ענין התיקון שרבינו הבטיח לכל מי שיבוא על ציונו אינו במובן השכלי כלל, כי אז הבנתי רק שהצדיק יכול לתקן יהודי ע״י דרכי עבודה, אבל לא עלתה על דעתי שיש ענין של כח הצדיק ותיקון נשמות.

ובאמת אצל רבינו שני הצדדים האלו עולים בקנה אחד, מצד אחד מאיר רביה״ק שאכן בכוחו הגדול לתקן אותנו בכל מצב, אך מאידך גיסא הוא נותן לנו תמיד עוד ועוד עבודות, ברסלבר חסיד בוער בכל זמן ועת באש שלהבת העבודה, ובכל פעם רוצה לעלות מדריגות בעבודת השם.

אבל אז הבנתי רק את חלק החכמה ולא את חלק האמונת חכמים, אך ב״ה נסעתי לשם כי ר׳ נתנאל דחפני לכך.

הכניסה לשערי ההתבודדות

באותו תקופה פגשתי בידידי האברך היקר ר׳ שמעון הלל פרנס הי״ו שהיה אז בחור, וכבר היה מקורב לברסלב, והתחלנו לילך ביחד להתבודדות ודיברנו אחד עם השני הרעיונות בעבודות ה׳, והתחלתי להיכנס יותר לתורת רביה״ק, זכורני שבתחילה היות שהיה חסר בי חלק האמונה לא קיימתי את עצת ההתבודדות, כי הרי התבודדות הוא תפילה, ותפילה הוא אמונה, ואני הייתי אז עדיין לצערי מ״בני אדם שמזלזלין בהם״, לא זכיתי עדיין להפנים מה שרבינו מלמדינו שהתפילה הוא הדבר המאיר ביותר בעולם יותר מכל החכמות כולם.

מה שהאיר את עיני היה שיחה אישית עם הר״ר יום טוב חשין שליט״א, שחתי עמו זמן ממושך וסיפרתי לו מה שעובר עלי, והוא השיב לי: הסכת ושמע, תצא השדה ותחשוב שה׳ עומד לנגדך ומקשיב אליך, וכל מה שאמרת לי עכשיו - ממש אלו הדיבורים - תדבר לפניו כמו שדיברת איתי עכשיו! כי אני יכול לשמוע להקשיב ולנענע את ראשי, אבל איני יכול לעזור לך, אבל השי״ת - אך ורק הוא יכול להיות בעזרך! ויותר מזה, **תצייר לך, שהשי״ת עומד לצידך ושומע תפילתך ומנענע בראשו, שאתה הולך בשדה וכביכול השי״ת הולך איתך הלוך ושוב, או שאתה יושב והשי״ת יושב לנגדך ושומע ומאזין אליך.**

בענין זה אני זוכר נקודה מעניינת שכאשר היינו הולכים בלילה להתבודד ביער סנהדריה בירושלים, היה ידידי ר׳ שמעון הלל פרנס מתיישב בשדה, באמרו שכך הוא יכול לדמיין במחשבתו כאילו כביכול השי״ת יושב לנגדו ומקשיב לדבריו, ואני הייתי מתהלך אנה ואנה בהרגשה שהשי״ת מתהלך עמי...

גם ברסלב׳ער בחור יכול למצוא שידוך!

כחצי שנה לפני ראש השנה התחלתי להתפלל יום יום שאזכה להיות על ר״ה באומאן, גם שפכתי שיח שימציא את זיווגי הראוי ׳א ברסלב׳ר שידוך׳, כי הרי הורי שיחיו לא היו מודעים לכך שהתקרבתי לברסלב.

מה רבו מעשי ה׳ ונפלאותיו אשר סיבב ששדכן אחד ניגש לאבי להודיעו שיש לו בשבילי שידוך מחסידי ברסלב היות ששמע שהתקרבתי לברסלב, כאשר אמי שמעה זאת היא תיכף התקשרה אלי, ובהשגחה פרטית הייתי אז בקבר רחל אמנו, וזה עבר ממש בקלות, כי עיקר מה שהפריע להם היה מה יהיה עם שידוך, כי מי יראה להשתדך עם ברסלב׳ר בחור, וכך סידר השי״ת שהידיעה שאני מקורב לברסלב והשידוך באו כאחד...

למעשה באתי בברית האירוסין בשעטו״מ בשלהי חודש אב, כמובן שזכיתי לנסוע לאומאן על ר״ה בלי שום מניעות, ואפילו בעניינים כספיים עזרני השי״ת שהמחותן שילם לי כל הנצרך מרישא ועד גמירא.

אז ראיתי במו עיני **שע״י תפילה אפשר לפעול ה-כ-ל!** כי ההתבודדות על שני עניינים אלו עשיתי בביטול גמור, בידיעה שאיני יכול לעשות מאומה ואני סמוך ובטוח רק על רחמיו ית׳, ואכן שמע השי״ת בקולי ועזרני בדרך מופלא. וכך זכיתי ב״ה להקים בית נאמן בישראל.

נקודות החידוש הנמצאים בספרי רבינו

בספרי רביה״ק מוצאים עצה ותרופה באופן מפורט על הנסיונות בחיי היום יום של דורינו אנו ממש, ומזה גופא רואים שדבריו נאמרו ברוח הקודש לדור הזה, ולמשל אצלי שחיפשתי תמיד רק את השלימות ולא הסתפקתי בנקודות קטנות, קיבלתי הבטה אחרת על כל דרך העבודה, מצד אחד רביה״ק מעלה על נס גודל יקרת כל נקודה ונקודה של עבודה, ומצד שני הוא מלמדינו לא להסתפק במועט אלא תמיד לשאוף ולעלות מעלה מעלה בדרכי השלימות, וזה אכן כוח הצדיק האמת להכניס באדם כוח לפעול ולאחוז החבל בשני הראשים, לא להתייאש משום דבר בעולם ולא להרפות מהעבודה בשום מצב בעולם.

ע3וצין
קדישין

בין המצרים איז געווען ביי אנ״ש א יסוד פון אידישקייט!
וואס אין אומאן האט זיך איבערגעטהן א בין המצרים!

ס׳האט געקאכט א קעסל אין די בין המצרים!

דער ׳חצות׳ פון בייטאג, און די צובראכנקייט,
די קולות מיט די געשרייען, מיט די תפילות!

ס׳איז געווען ממש א התחדשות אין אידישקייט, א ׳התקרבות׳ געווען בין המצרים!

(הגה״ח ר׳ לוי יצחק בענדער זצ״ל, טעם זקנים, קונטרס כג)

יסודות וכוחות להתגבר ולהתחדש תמיד

והנה בתורה ו׳ מבאר רביה״ק שתשובה על תשובה היינו שפיכות דמים, כי כאשר האדם מבין שעד עכשיו בתייצב על דרך לא טוב וצריך לחזור בתשובה הוא בזין בשבילו כשפיכות דמים וקשה עליו מאוד לשנות דרכו.

ולכן אצל אנשים מבוגרים קשה להם יותר להתקרב לברסלב, כי זאת אומרת שעד עכשיו לא היה להם באמת דרך בעבודת ה׳, וזה קושי עצום, מורינו הרה״ק רבי נתן זיע״א מבאר שתמיד כשהאדם הולך ממדרגה למדריגה הרי זה כאילו עד עכשיו היה בבחינת ׳בהמה׳ ועכשיו נעשה בחינת אדם, וכן הוא בכל עליה ועליה, ולזה צריך האדם להיות מוכן ומזומן לעשות תשובה על תשובה, תשובה על כל מה שידע עד עכשיו, להיות מוכן לקבל את הבזיונות, שעד עכשיו הייתי בהמה, ורק עכשיו אני שומע את נקודת העבודה החדשה, וזה אחת העבודות הקשות ביותר.

ולכן קל הרבה יותר לבחור צעיר לימים להתקרב, כי הוא עדיין מוכן לקבל דברים חדשים, משא״כ אברך ומכ״ש אדם מבוגר הוא קושי עצום בשבילו, כי כביכול הוא מרגיש שזה מבטל את כל מה שעשה עד עכשיו, ומתחיל מעכשיו מחדש להיכנס בעשרי העבודה כפשוטו.

אמנם בדברי רבינו מונחים כל היסודות והכוחות להתגבר על כל המניעות והבזיונות, ולהודות על האמת להיות מוכן לעשות תשובה על תשובה, להשכיל על דבר אמת ולשמוח שב״ה עכשיו אני כן יודע על מאי אתינא להאי עלמא שפילה, ויתכן גם שכל מה שחשבתי עד עכשיו לדרך האמת הוא חלק מהדרך להגיע להשיג האמת לאמיתו, אני מוכן מחר ומחרתיים עוד פעם לחשוב שבמדריגה של עכשיו אני כמו בהמה, ולהתחיל בכל פעם מחדש להתעלות לדרגת אדם.

הבה נא נתבונן, רביה״ק אחר שכבר השיג כל המדריגות וההשגות הנוראות שהשיג, חזינן שאפ״ה הוא הכניס את עצמו תמיד למצב שהוא באמת מתבייש לפני ה׳, כמבואר בתורה ל״ח, בהרגשה כאילו לא התחיל עדיין בעבודת ה׳, ומרום תוקף קדושתו ומעלתו ביקש ״איך זוכים להיות **יהודי**״, כך היה בכל מדריגה, וכמו שמובא בדברי מורינו הרה״ק רבי נתן זיע״א (ליקו״ה תפילין הלכה ה).

וגם אנחנו הבה נשנס מתניים להיות מוכנים אף לעת זקנה בשנות 60 70 לחיינו - ועד יומינו האחרון עלי אדמות - להתחדש תמיד בעבודה באופן שלא התחלנו עדיין לעבוד ה׳, ״ה׳ עזור לי אני רוצה להיות ערליכער איד״, **בגיל 120 או בגיל 95 נקום בבוקר ונתחיל מחדש, גם אם נצטרך להסתייע בהנחת תפילין ע״י אחר - נחשוב ״אוי רבש״ע, אני רוצה להיות איש כשר, אני רוצה לזכות להתחיל לעבוד אותך״**, והרי רביה״ק בבחינה רוחנית היה הרבה יותר מבן 95 שנים ועדיין התחיל תמיד מחדש, ק״ו אנו צריכים להתחיל מחדש, להרגיש כאילו מעולם לא התחלנו, כמאמר חז״ל כבר אומרים בכל יום יהיה בעיניך כחדשים, כי הוא אשה ריח ניחוח לה׳ נחת רוח לפניו שאמר ונעשה רצונו, ויה״ר שנזכה אכן להתחדש בעבודה תמיד בכל עת.

האירה עיני

ליבון וביחור סוגיות בדרכי החסידות

אח יקר, הבה ואגלה לך סוד גדול:

אם אתה רוצה באמת להיות יהודי שמח, תנצל היטב את ימי 'בין המצרים' לעבודת האבלות!

אם תנסה להתחמק ולברוח מעבודת האבלות וה'לב נשבר' - לא רק שתפסיד עבודה קדושה זו, אלא אף לא תבוא לעולם לשמחה אמיתית...

שכן, שים לבך והבן היטב: **השמחה אינה בריחה מהמציאות!** כל זמן שהשמחה מבוססת על בריחה מהמציאות והתעלמות מהחורבן הנורא בכללי ובפרטיות, אין לה קיום.

יהודי שמח, זה רק אחד שיודע להסתכל בתוך המציאות הכואבת - בלי עצבות וייאוש - ולבכות ולהתאבל עליה, ואז להכריז באוזניה: "יש תקוה לאחריתך"...

אך אם הוא עסוק בבריחה תמידית מהמציאות הכואבת, ומתעלם ממנה - העצבות תחכה לו תמיד בקרן זווית, ולעולם לא ייפטר ממנה. וגם אם יחייך וישמח, תהיה שמחתו מזויפת וארעית.

"שישו אתה משוש - אומר הנביא ישעיה - **כל המתאבלים עליה"**; דווקא אלו שמתאבלים עליה, זוכים לששון ושמחה.

כך הוא גם בכל יום מימות השנה:

מי שיש לו שעה ביום של 'לב נשבר' - שעה שבה הוא מתבודד לפני קונו ושופך את לבו המר על ריחוקו הנורא - הוא זה שזוכה לשמוח שמחה אמיתית בשאר כ"ג שעות המעת-לעת.

עד כדי כך שהסימן על אדם אם היה לו לב נשבר, הוא: אם בא אחר כך לידי שמחה. וכשיחתו של רבינו: "אחר לב נשבר בא שמחה, **וזה סימן אם היה לו לב נשבר - כשבא אחר כך לשמחה"** (שיחות הר"ן, מה).

בפרט מי שזוכה לקיים כפשוטו את דברי ירמיה הנביא במגילת איכה: **"קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נוכח פני השם"**, ומוציא בחצות הלילה את מרירותו וצערו לפני השם יתברך, הוא זה שזוכה לשמחה אמיתית ועמוקה משך כל שעות היום.

מי שמקיים **"בערב ילין בכי"**, הוא זה שמתקיים בו **"ולבוקר רינה"...**

עומק הדברים, הוא ע"פ הכלל הידוע בחכמת הקבלה: את ה'דינים' אי אפשר להמתיק אלא בשורשם. וכפי שהרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן זיע"א קורא לזה: את ה'ללה' אי אפשר לתקן אלא בשורשה.

ונסביר:

חורבן בית המקדש והגלות הנוראה, היא מציאות של הסטרת פנים ודין רח"ל. ובחשכת הגלות נאחזת הילה (שהיא סוד הקליפה הנקראת 'לילית' על שם הלילה, והיא ובן זוגה הם 'יגון ואנחה' כמובא בכתבי האריז"ל) בכל באי עולם.

הילה שיש בעולם היא מציאות קיימת, ואי אפשר לברוח ולהתעלם ממנה. כמה שננסה לשכוח מהחורבן, ולהתנער מהגלות, ולהמשיך לתכנן תכניות יפות לחיים מאושרים - לא יעזור לנו מאומה.

אין אחד בעולם שהילה והעצבות אינה נאחזת בו. השאלה היא רק: כיצד האדם מבטא זאת - בטומאה או בקדושה.

הילה בטומאה - היא עצבות ומרה שחורה, שהאדם 'טוחן' במחשבתו יומם ולילה את ריחוקו וגשמיותו, ומיילל ועצוב. וזהו תכלית הטומאה, המביא בסופו של דבר לידי פריקת עול וניתוק הקשר וה'ברית' עם השם יתברך רח"ל (אשר כידוע שקליפה הנ"ל מביאה לידי פגם הברית, וכל ה'תיקון הכללי' מכוון כנגדה להכניעה).

לעומת זאת, הילה בקדושה - היא עבודת האבלות והלב נשבר, שהאדם שופך את לבו לפני השם יתברך מתוך כיסופים וגעגועים, ומספר לפניו את צערו ומרירותו, באמירת 'תיקון חצות' והתבודדות. וילה כזו, לא רק שאינה מרחקת את האדם מהשם יתברך, אלא אדרבא מקרבת אותו אליו.

וכשהאדם 'מיילל' בקדושה - הרי הוא ממתיק את הילה בשורשה, ומעתה אין לה בו שום אחיזה, מאחר שכבר עשה וביטא אותה בקדושה, בשורשה ומקומה האמיתי.

ולסיכום:

כל זמן שבית המקדש לא נבנה, לא תוכל להינצל מהילה והעצבות. אתה יכול רק לבחור איך להתנהג:

אם אתה בוחר ליילל כל היום על מצבך הקשה, ועל ריחוקך העצום מהשם יתברך - אתה פותח פתח לקליפה הידועה הנקראת על שם ה'ילה' להיאחז בך. והיא יודעת היטב איך לנצל את הילה שלך, ולהפוך אותה לטומאה של עצבות, חלישות הדעת, ורפיון ידיים. המביאה בסופו של דבר לניתוק גמור של הברית והקשר שלנו עם השם יתברך רח"ל.

אבל אם אתה בוחר לנצל את ה"בין המצרים" / את שעת "חצות הלילה" / את שעת ה"התבודדות", ליילל אז לפני ה', ולספר לפניו כמה קשה לך, כמה מר לך - לא רק שאתה לא הורס, אלא אתה 'בונה' ומתקן.

ה"**קינות**" שלך הופכות ל"**תיקון**"... (ליקוטי מוהר"ן, תורה רמז)

שאלה:

הנה הגיעו שוב ימי בין המצרים, ימים של אבלות על חורבן בית המקדש. ואני בעניי מצפה כבר לימי השמחה של שבת נחמו והחגים הבעל"ט, ואין לי כח וחשק להיכנס לתוך המרירות של האבלות. ונפשי בשאלתי: איך זוכים לקבל טעם בעבודת ימים אלו?

חדשות המערכת

עמעמה קלה מהנעשה ומתרחש

שאלות ותשובות הדרכה למתקרבים לרביה"ק

עם הגה"ח רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

ג' תמוז תשפ"ג

אוצר השיעורים ווינקל 2,1,11,1,1

לאחר שבתו ע"ה טבעה בחוף ים בנתניה, האב עם דברי חיזוק ואמונה

הר"ר חיים מאיר חנון הי"ו מיקירי אנ"ש בירושלים

אינטערוויא ווינקל 2,3,344

צו איז מאכן א עסק פון רצונות נישט קיין סכנה אז מ'וועט אויפהערן צו טוהן למעשה?

עם הרב מרדכי שלום ראזנפעלד שליט"א

שאהבה נפשי ווינקל 9,8,1

ה'עובד השם' מבני ברק שעד גיל שישים לא ידע שמותר לדבר עם אביו שבשמים

עם הרב חיים ידידיה ברייש שליט"א

אינטערוויא ווינקל 2,3,345

למה רצה כ"ק אדמו"ר מאמשינוב שליט"א שהמשפיע מחסידות ברסלב ידבר בישיבתו

שו"ת עם הרב יעקב נתן אנשין שליט"א

מוצש"ק התאחדות לבחורי חו"ל, פרשת חקת הערל"ט

פאנעלן וכינוסים ווינקל 2,4,61

איך ניצל הגרי"ם שעכטער מהארגונים הציוניים שבתקופת הקמת המדינה עשו חורבן נורא בקרב הנוער הירושלמי

סיפורים עם הרב ישראל יצחק ברוין שליט"א

אינטערוויא ווינקל 2,3,346

אמעריקא 646.585.2985	ארה"ק 02.560.7387
ענגלאנד 0330.390.0487	בעלגיע 323.808.1775

קו הטעלפאן לכלל חסידי ברסלב, משמיע דבר ה' ברמה בעזז ותעצומות, קול חוצב להבות אש, מפי חסידים ואנשי מעשה, אמרות טהרות מבחירי דצדיקיא, שמעו ותחו נפשכם.

ואלו יעמדו על הברכה

מוה"ר יחזקאל אייזנבאך הי"ו ירושלים — שתרם 500 גלינות — לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר גדליה שפירא הי"ו ירושלים — שתרם 500 גלינות — לרגל שמחת הולדת בתו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר פנחס געללער הי"ו בארא פארק — שתרם 1000 גלינות — לרגל שמחת נישואי בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר נתן משה צבי רובינפיין הי"ו ירושלים — שתרם 300 גלינות — לרגל שמחת הולדת בתו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר שמעון יו"ט יאזשעף הי"ו ירושלים — שתרם 500 גלינות — לרגל שמחת הולדת בתו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר אורי אייזענצווייג הי"ו קרית טאהש — שתרם 1000 גלינות — לרגל שמחת אירוסי בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר אליהו נתן סטארט הי"ו ברכפלד — שתרם 300 גלינות — לרגל שמחת נישואי בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר שמחה הירש הי"ו בית שמש — שתרם 500 גלינות — לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר מנחם לאנדסמאן הי"ו ירושלים — שתרם 400 גלינות — לרגל שמחת נישואי בנו למז"ט — ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר גד אייזלער הי"ו ירושלים — שתרם 500 גלינות — לע"נ אביו הרה"ח ר' צבי חי' ב"ר אברהם ע"ה — נלב"ע כ' תמוז תשפ"ב תנצב"ה

משפחות האלפרין ירושלים — תרמו 500 גלינות — לזיכוי חברים — ר' אלטר נפתלי בנציון בן מינדל — לדפוס בקודב בתשרי"ד

מוה"ר נתן ענגל הי"ו בני ברק — שתרם 500 גלינות — לע"נ חתנו הגה"ח ר' אברהם יצחק ב"ר ישראל יוסף כרמל זצ"ל — נלב"ע י"ז תמוז תשפ"ב תנצב"ה

לזכות חיים יחיא בן אורית וארי' לייב בן אורית — שתרם 500 גלינות — לזיווג הגון בקרוב, ולהצלחה בכל ענינים

מוה"ר מאיר יחיאל פערלשטיין הי"ו ווילאמסבורג — לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט

מעמקי לבבנו ונפשנו נשגר בזאת את מיטב ברכותינו ואיחולנו, קדם ידידינו היקר, איש חי רב פעלים, העומד לעזר ולאחוסמך למען מפעלינו "מערכת ברסלב" מעת הוזמה עד אתה

ויהא רעוא מן קדם שמיא שיזכה לדרוש רב תענוג ונחת דקדושה מכל יוצאי חלציו, ויוכל להמשיך בפעילותיו הכבירות ביתר שאת וביתר עז

המברכים מלב ונפש חברי המערכת